

ДОВОРОЛЕЦЪТЪ.

Ахъ, недѣйте ме прѣзира,
Въ бѣдността ми нѣма срамъ,
Милость не дойдохъ да дирж
Нито тягость да съмъ вамъ.

Не за туй оставихъ ази
Наш'тѣ красни планини!
Не за туй кракътъ ми гази
Тие чуждитѣ страни.

Но за бащинитѣ рани
Отмѣщение дирихъ
И съ народнитѣ тирани
Въ Сърбия се азъ борихъ!

Ал' катъ мойтѣ други братя
Не паднахъ при Гредетинъ
И останахъ живъ, — да патж
Срамъ и жалость тукъ единъ;

Да се скитамъ по чужбина,
Дрипавъ, голъ и непознатъ,
И безславно да загинж
Тукъ отъ болѣсть и отъ гладъ.

Ахъ, недѣйте ме прѣзира!
Азъ съмъ честенъ человекъ;
За душа ми нѣма мира,
За скръбъта ми нѣма лѣкъ.

Помнж деня, вѣвъ когото
Изведнжжъ сиракъ остахъ,
И на татка си тѣлото
Кърваво предъ менъ видяхъ.

И котлитѣ азъ продадохъ
Та го въ гроба закопахъ;
Тогазъ клетва Богу дадохъ,
Тогазъ на бой полетяхъ!